

[Kristen Amby.]

andens Holdning, det foreligger ogsaa offentligt. Vi kan godt, hvis man vil, men vi mener ikke, det er danske Mænd og Kvinder værdigt at staa og raabe og udslynge Cita-ter om, hvilken national Holdning man har indtaget, for vi ved, at hele det danske Folk har været med i denne Kamp mod Tyskerne, og medmindre noget andet er virkelig be-vist, nemlig at en Mand under en eller anden Form har været Forræder mod sit Land eller skadet sit Land, gaar vi ud fra, at vi har været samlet i denne Kamp, og derfor skal vi ogsaa samlet med i Fredens Genop-bygningsarbejde. Men et Blad og et Parti gaar ud paa en eneste Ting i denne Situation: at skille Landsmand fra Landsmand.

Vi har Mund og Mæle, og den Dag vi gaar ud til Befolkningen — og heldigvis er der jo ingen Pistoler, der saa kan skræmme Folk —, skal det nok blive Befolkningen klart, hvordan Forholdene her i Danmark ligger. Og saa faar man ogsaa den Udrensning, vi trænger til, nemlig den politiske Udrensning, der klarer Luften her i Landet, saa man ved, hvad Folket vil, og hvem Folket skænker sin Tillid. Og Hr. Arne Sørensen og hans Fæller kan være overbevist om, at det bliver ikke dem.

Vagn Bro: Jeg maa takke den højtærede Minister for det Svar, han har givet, og som findes optrykt i Bilag 2 og 3, til det Spørgsmaal, jeg rettede under denne Sags første Behandling. Som det tidligere er sagt, er disse Tal og disse Opgørelser overmaade interessante.

Jeg skal hertil kun gøre den almindelige Bemærkning, at naar vi nu er midt i hele dette Oprydningsarbejde, da er vi ved dette Lovforslag kommet til anden Del; men fra alle Sider her i Salen erkendes det, at tredje Del, der omfatter, hvad vi kalder de økonomiske Sanktioner, mangler, og jeg vil gerne med disse Bemærkninger udtrykke det Haab — og jeg tør sige, at det er under den Forudsætning, vi gaar med til de foreliggende Ændringsforslag og til senere at stemme for Lovforslaget —, at denne tredje Del kommer meget snart. Vi har ved Lovgivningen af 1. Juni 1945 behandlet de meget svære Tilfælde af Værnemageri, navnlig ved denne Lovs § 15 og til Dels § 16. Af den her foreliggende Lovgivning omfattes, som der udtrykkeligt skrives i Betænkningen, de grovere Former af den tilbageblevne Gruppe, idet, som det hedder, „Værnemageri af mindre grov Karakter vil være at henføre til det under Forberedelse værende Lovforslag om økonomiske

Sanktioner“. Det lader sig nu efter min Mening vanskeligt bestride, at Sagen som Følge af Ministeriets Fremgangsmaade kan blive gjort til Genstand for nogen Diskus-sion baade fra den ene og den anden Side, idet man — delvis med Rette — kan sige, at naar man skal træffe Foranstaltninger over for alle, der kan falde ind under Begrebet Værnemageri — og det er vel Meningen —, enten med strenge Straffe, jfr. Straffelovstillægget, med mindre Straffe efter det Forslag, vi nu behandler, eller med økonomiske Sanktioner, der selvsagt ikke maa have Karakter alene af et Skatteforslag, da maa nødvendigvis Anklagemyndigheden først og derefter Domsmagten have hele det herhenhørende Lovgivningsmateriale liggende for sig, og vel ikke mindst, naar det nærværende Lovforslag ikke har Bøde- og Hæftestraf; thi hvis det ikke er Tilfældet, at den tiltretteliggende Poli-ti- og Anklagemyndighed kan, om jeg saa maa sige, straks indrubricere de forskellige Værnemagere i de forskellige Foranstaltningskomplekser, saa vil det muligvis kunne ske, at en større eller mindre Gruppe af Grænsetilfælde nu, da det sidste Led mangler, henvises til denne Lovgivning med Fængsel som Straf, medens man, om Sanktionsloven havde foreligget, havde hen-vist de paagældende til Behandling efter den.

Det kan ikke nægtes, at dette er meget uheldigt. Jeg mener ikke, at det er for sent endnu; det føjer jeg til; det kan ændres; hvis f. Eks. Regeringen i Løbet af 8 eller 14 Dage møder her i Folketinget med Sanktionsforslaget og vi saa, hvad jeg ikke nærer Tvivl om, vil behandle det meget hurtigt, saa er der endnu Tid, saa vi kan have hele Lovgivningsapparatet og Rets-myndighederne kan tage fat.

Jeg maa dog sige, at det havde maaske været det retteste, om man her i Rigsdagen havde sagt: ja, vi er absolut Justitsmini-steren følgagtige i det Forslag, vi nu drøfter som Tillæg til Straffelovstillægget, men for at vi kan være virkelig sikre paa, at alle Værnemagerne faar den rette og retfærdige Behandling, maa vi vente med at lade dette Lovforslag forlade Rigsdagen, indtil vi kender tredje Del. Det havde sikkert været den rette Fremgangsmaade, og den havde for øvrigt heller ikke været ubillig over for Regeringen, thi nu er der snart gaaet 4 Maaneder siden Kapitulationen, og man skulde da, idet man i øvrigt erkender Em-nets overordentlige Vanskelighed, have været berettiget til at forvente, at ogsaa det tredje Lovforslag havde været færdigbe-handlet. Nu nøjes vi med indtrængende at